

Loquacitas. Vid. pag. 62.

Caveas tumultum hominum, quantum potes, multum enim impedit tractatus Secularium gestorum, etiam si simplici intentione proferantur. Cito enim inquinamur vanitate & Capti, ~~vanitatem~~ vamur.

Vellem me plures facuisse, & inter homines non fuisse.

Q. Sed quare tam ~~et~~ libenter loquimur, & invicem fabula, muris cum tamen raro sine lafione conscientia ad silentium redimus?

R. Ideo tam libenter loquimur, quia per mutuas locutiones ab invicem consolari querimus, & diversis cogitationibus fatigatum, optamus revelare. Et multum de his libenter, quia multum diligimus, vel cupimus, vel quia nobis contraria sentimus, libet loqui, & cogitare. Sed propterea dolor, sapientia maniter & frustra.

Nam hoc exterior Consolatio, interioris & Divina Confolationis non modicum detrimentum est.

Vigilandum igitur est et orandum, ne tempus otiose transeat;

Silenti licet, et expedit, quia edificabilia sunt, loquere.

Malus usus, & negligentia profectus nostri, multum facit ad multitudinem oris nostri.

Juvat tamen non parum ad profectum spiritualem, devota spiritualium rerum collatio, maxime ubi pares animo & spiritu, in Deo sibi sociantur. *Kemp: 1.c. 10. & 1.c. 20. n. 2.*

Detractio. Vid. p. 222.

Si magis angimur propter ea, quae de nobis perpera loquuntur homines, quam propter peccata, quae sola nos cruciare debent, manifeste convincimur, quod nos ipsis magis amamus quam Deum. *Bon. pr. vit. 18. p. 2. §. 22.*